

TT 113 Die eertieds spreuken hef

1 Die eer-tieds spreu-ken hef een woord dat giet,
een tocht deur 't woese-te hen, een weg naar 't le - ven,
een speur van locht dat as een hand-schrift stiet
te - gen de zwart-ste he - mel hel - der schre - ven:
Hij mak oes hier een nei - e mör-gen - tied,
en röp oes toe: 'Ik zal je niet be - ge - ven'.

- 1 Die eertieds spreuken hef een woord dat giet,
een tocht deur 't woeste hen, een weg naar 't leven,
een speur van locht dat as een handschrift stiet
tegen de zwartste hemel helder schreven:
Hij mak oes hier een neie mörgentied,
en röp oes toe: 'Ik zal je niet begeven'.
- 2 Die oes in 't wark bij Hum in dienst hef wild,
die 't waogd hef oes um oeze haand te vraogen;
die oes oet bangigheid en doem hef tild
en oes tot hier op starke haand hef dragen;
Hij die verlangst opwekt, verlangst vervult –
wees maor niet bang, Hij's bij oes alle dagen.
- 3 Van Dij is dizze wèrld, dizze tied.
Do hes dien stem tot op vandaag doen klinken.
Dien naam is wil hebben an gerechtigheid,
dien woord de wel waor wij gèern oet wilt drinken.
Die tot op 't heden oeze toekomst bis –
laot niet in nood en wanhoop oes verzinken.

oorspr. tekst: H. Oosterhuis
melodie: B. Huijbers
umzet deur J. Katerberg